

TURUN YLIOPISTON SAVO-KARJALAISEN OSAKUNNAN

PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

KÄK 1/1968

29.10.1968

Päätöimittäjä: Kaija Hänninen

Toimituskunta: Terttu Lehtonen

Eva Lindholm

Markku Suni

Talous: Jarkko Nurminen

Tili: KOP-Yliopistonrinne

29.10.1968

Syksyn ensimmäinen KÄK

sisältää valtaosaltaan matkailuasioita. Osakunnan matkailuneuvosto on näin täyttänyt osakuntakokoukselle antamansa lupauksen, joka velvoitti sen kirjallisesti tekemään selkoa toiminnastaan. KÄK on ottanut kirjoitukset kiitollisena vastaan. Toivottavasti osakuntalaiset lukevat edes osan siitä, mitä matkailuneuvosto kirjoittaa. Tämä ihmeellinen klikki, joka on tähän saakka ollut vai ti ja arka kunniastaan, on näyttänyt osakunnalle, mitä ta pahtuu, kun toimeen tartutaan. Matkailuneuvoston ansioksi on laskettava, että osakuntamme ja ennen kaikkea Matkailutoimistomme tunnetaan ja tunnustetaan maakunnassa. Tästä tulee varmasti hyötymään myös Ylioppilaskyläsäätiö kerätessään varoja yö-tylää varten Itä-Suomesta.

Pika gallup osakunnan lehtihuoneessa osoitti, että jokainen tiesi osakuntahuoneiston olevan kesäisin Itä-Suomen Matkailutoimistona, mutta toimistosta tämä sen toi minnasta ei tiedetty mitään, koska kesäisin ei oltu opiskelupaikkakunnalla. Jonkinlainen epäily toimintaa kohtaan tuntui olevan yleinen. On siis aika jokaisen osakuntalaisen oivaltaa, mikä tuki, turva ja puolustuspuhe on Matkailutoimistomme idea ja toteutus. Eikä matkailuneuvoston toiminta ole vasta kuin alussa. Hyvä matkailuneuvosto: Arena on nyt teidän! Ole!

Kaija Hänninen

MATKAILUTOIMISTONNE ALKUVAIHEITA

Kolme vuotta sitten, syksyllä 1965, tunnettiin osakunnassa jälleen kerran tarvetta toiminnan tehostamiseen. Nimitettiin komitea ja tuloksena saatiin ehdotus pitkäaikainen toimintasuunnitelmaiksi matkailusektorilla. Oli todettu, että maakunnastaan kaukana sijaitsevana osakuntana meillä oli usein vaikeaa pitää yhteyttä kiinteään ja tuloksellista yhteistyötä kotiseudun toimihenkilöiden kanssa. Kotiseuturokot, lyhyet kiertueet yms. jäivät pakostakin suppeiksi molemmiin puolin. Suunnitelmasa on tarkiotuksena viiden vuoden kuluessa tehdä tiedusteja, tutkimuksia, kiertueita, lehtimainontaa, aineiton kokoamista ja luoda yhteyksiä, käydä neuvotteluja yms sekä kaiken suoritetun pohjalta ja avulla viimein perustaa pysyvä Itä-Suomea palveleva maakunta- tai matkatoimisto Turkuun.

Osakuntakokous hyväksyiikin maakunnallisen toimintamme vastaisiksi pääteemaksi matkailun ja neuvottelukokousten järjestelyt Itä-Suomessa aloitettiin välittömästi tammikuun lopussa-66, siis parin kuukauden kuluttua lähdettiin kiertueelle, jossa mukana olivat myös hupiporukka ja opintorekkojat. Kiersimme viikon reittiä: Mikkeli- Lappeenranta- Savonlinna- Varkaus- Joensuu- Kuopio- Jyväskylä. Kerroimme suunnitelmistamme, koetimme tunnustella pohjaa niiden toteutumiselle ja yritimme oppia mahdollisimman paljon Suomen matkailun taustatietoja. Ensimmäiseksi (Mikkelissä) meille selvitettiin, että MATKA-toimisto on kaupallinen, joten ilmaisesti tarkoitamme MATKAILUTOIMISTOA. oo, niinhän me.... Seuraavassa kokouksessa tiesimme ja senkin.

Matkamme sai itäsuomalaisessa lehdistössä melkoista huomiota osakseen. Aihe oli ajankohtainen ja idea uusi. Kunnallisen matkailuelinkeinon edustajat olivat innostuneita informaatiopisteen saamisesta Turkuun. Olimme kaavailleet lopullisen toteuttamisen vaativan aikaa viisi vuotta, mutta meille vakuutettiin toimiston olevan tarpeellinen välittömästi. Ja me lupasimme, että toimisto pyörii Turussa ja seuraavana kesänä.

Kiertueelta palattua perustettiin osakuntaa matkailunostovoito ja matkailusihteerin toiminta. Näiden tehtäväksi tuli nopeasti luoda toimintaedellytykset seuraavaa kesää ja jatku-

vaa toimintaa varten. Viisi vuotta oli supistunut vajaaksi lukukaudeksi: matkailu ja sen vaatimukset laajenevat nopeasti, hidasteluihin ei ole varaa- oppia oli sekkin.

Kieruelle käytyjen keskustelujen perusteella laadittiin loppuponsä, joka lähetettiin toimialueen kunnille, markkuntaliitolle, matkailuyhdistyksille, Saimaan Matkailu ry:lle, Saimaan Linloille, Suomen Matkailuliitolle ja Lomaliitolle jotta kaikki näin tutustutettiin osakunnan matkailutoimintaan.

Ponnassa todettiin mm. - Turkuun tarvitaan Itä- Suomea mainostava matkailutoimisto, josta olisi mahdollisuutta saada kaikki Itä- Suomea käsittelevä aineisto- on tarpeen tehdä matkailumainontaa Itä- Suomesta kokonaisuutena- Tulee kerätä kaikkia tuntia koskevat tiedot niiltä osin kuin niitä jo on koottu- niissä kunnissa, joista ei vielä ole riittäviä tietoja, on **suoritettava** niiden kokoaminen- Itä- Suomen matkailu elinten valistää yhteistyötä matkailutoiminnan edistämiseksi on voimakkaasti **tehostettava**.

Kevään kuluessa suoritettiin perustutkimus inventariona jokaisessa alueen 115 kunnassa. Monistetut kaavakkeet (18 sivua) ja esitteet muodottivat informaatioaineiston perustan, jota on jatkuvasti täydennetty.

Matkailutoimiston tehtäviin on informaatiojakelun ohella koko ajan varain kiinteästi liitetty osallistumisen Itä- Suomen **matkailun kehittämiseen**. Tämä on vaatinut osallistumista kokouksiin, neuvotteluihin ja seminaareihin sekä henkilökohtaisten suhteiden luomista ja kehittämistä, perustamis- neuvotteluiden suunnittelun lisäksi on toiminta luonut tilaa ja tarvetta myös uusille ideoille. Yksi huomattavimmista on ollut vuosi sitten yliopiston rehtorille tehty ehdotus matkailuopin opetuksen aloittamisesta Turun yliopistossa jatkossa sitten matkailututkimuslaitoksen perustaminen yhteiskunnalliseen tiedekuntaan. Konsistori on suhtautunut asiaan periaatteessa myönteisesti, aluksi pyritään ottamaan seminaaritöiden alkeita entistä enemmän matkailu- ongelmien piiristä.

Itä-Suomen Matkailutoimisto on ollut olemassa 2 1/2 vuotta. Ehkä se on aika, josta kuntien aktiivisia osakuntajäseniä koskimäärin kasvaa. Perusta on mielellään toiselle toiminnalle on luotu, sen kehittäminen ja jatkaminen on ehkä Saimaan käsissä.

Tuikku

ITÄ-SUOMEN MATKAILUTOIMISTON TOIMINNASTA 1968

Itä-Suomen Matkailutoimiston toimivuosi 1967-1968 muodostui pessimistisistä ennakko-odotuksista huolimatta varsin onnistuneeksi. Toimikauden aikana pyrittiin saamaan toimisto entistä paremmin yleisön tietoisuuteen niin ulkomailta saapuvien kuin myös lounaissuomalaisten matkailijain keskuudessa. Kireä taloudellinen tilanne aiheutti kuitenkin sen, että varsinaiseen lehti-ilmoitteluun liikenä hyvin vähän rahaa. Sen sijaan se yritettiin korvata matkailuaiheisella lehtikirjoittelulla, jolla esiteltiin toimistoa sekä erilaisia matkailukohteita ja -alueita. Lisäksi toimisto painatti kaksivärisen Itä-Suomi julisteen "Lahjoitama käyttööne uimarannan Itä-Suomessa", osa julisteista varustettiin englanninkielisellä tekstillä "Shall we give you a beach in East Finland". Julistetta levitettiin tehokkaasti Lounais-Suomen alueella ja se tuotti selvästi hyviä tuloksia.

Kesäkuun 7. päivänä toimisto järjesti yhdessä Matkailutoimisto TPO:n ja Kesähotelli Ylioppilastalon kanssa matkaja matkailutoimistojen, Finnairin, Scandinavian Airlinesin, Valtionrautateiden sekä paikallisten ja pääkaupungin lehdistön edustajille tiedoitustilaisuuden, jossa esiteltiin toimistoa ja sen toimintaa.

Yleisöpalvelua varten Itä-Suomen Matkailutoimisto avattiin 27.5.1968. Toimistossa jaetun materiaalin määrä kasvoi huomattavasti. Yksinomaan esitteitä toimisto jakoi noin 220 000 kpl. Kävijöiden määrä ja puhelintiedustelut moninkertaistuivat kesään -67 verrattuna. Turkulaiset on selvästi saatu kiinnostumaan Itä-Suomesta. Erityisen merkillepantavaa on ollut se, että kävijöistä entistä huomattavasti suurempi osa on ollut ulkomaisia turisteja. Puhelintiedusteluja on tullut jopa Helsingistä, Tampereelta, Hämeenlinnasta ja Keski-Suomesta asti.

Matkailijat ovat selvästi ruvenneet ymmärtämään tarkkojen tietojen ja mahdollisuuksien selville ottamisen merkityksen ja kääntyvät toimiston puoleen matkaa suunnitellessaan. Eniten on toimistoa tänä kesänä pyydetty laatinaan erilaisia reittiehdotelmia ja antamaan tarkkoja tietoja majoitusmahdollisuuksista, nähtävyyksistä ja harrastus-

mahdollisuuksista niiden varrella. Leirintämatkailun suosio on entisestäänkin kasvanut tänä kesänä. Leirintäalueista ja niiden tasosta sekä mahdollisuuksista tarpeen vaatiessa sisä-majoitukseen matkailijat pyrkivät ottamaan selvää jo etukäteen. Toimisto on järjestänyt matkailuiltoja, joissa on esitelty reittiehdotelmia, matkailunähtävyyksiä, -kohteita, majoitusmahdollisuuksia ja tietoja teiden kunnosta yms. sekä esitetty matkailufilmejä.

Kesän aikana on ollut huomattava ja laajat turistijoukot tavoittava toimintamuoto jahtavat Itä-Suomi (ja Suomi) esitelyt Kesähotelli Ylioppilastalolla, Kesähotelli Kärenillä ja Domus Aboensiksella

Kristillisten ylioppilaiden kansainvälisen maailmankongressin aikana 22.7.-31.7. toimisto järjesti pysyvän Suominäyttelyn, jossa jaettiin runsaasti esitteitä ja julisteita 450osaottajan mukaan 85 eri maahan.

Tänä kesänä uutta on ollut yhteistyö Turun Yliopiston Pohjalaisen Osakunnan toimistonme esikuvan mukaan perustaman Pohjanmaalta ja Lapista informaatiota jakavan Matkailutoimisto TPO:n kanssa.

Toimisto on pyrkinyt jatkuvasti keräänään vaikutteita ja virikkeitä sekä samalla täydentämään tietojaan ja pitämään niitä ajan tasalla. Juhannuksen jälkeen matkailusihteeri oli kahden viikon ajan tutustumassa Itä-Suomessa uusiin matkailukohteisiin, nähtävyyksiin, leirintäalueisiin, lomakyliin, majoitusmahdollisuuksiin ja kaikkien näiden tasoon, harrastusmahdollisuuksiin yms. Toimiston edustajat ottivat osaa myös Pohjois-Karjalan Maakuntaliiton järjestämään matkailuseminaariin 4.-5.5. Kolilla sekä Kuopion Kesäyliopiston järjestämään matkailuseminaariin 5.-7.6. Kuopiossa. Toimiston edustaja oli myös Runon ja Rajan Tien esittelymatkalla 24.-26.5.

Opastettavien matkailijoiden lisäksi on toimiston toimintaan kesän aikana käynyt tutustumassa sekä itäsuomalaisia että koko maan matkailuelinkeinoa edustavia henkilöitä. Vierainamme on ollut mm. joukko pohjoiskarjalaisia lehtimiehiä, Pohjois-Karjalan Maakuntaliiton matkailuasiamies Pentti Haapala, Joensuu kaupungin matkailuasiamies Reino Penttinen, toim.joht. Heikki Mäki Suomen Matkailuliitosta, toim.joht. Jukka Syrjänen Matkailunkehittämisrahastosta, ylitarkastaja Jaakko Paavela Kauppa- ja Teollisuusministeriöstä, maisteri Kari Ta-

vaila Ylä-Savon talousalueen liitosta, metsänhoitaja Pekka Reinikka Pohjois-Savon Matkailu Oy:stä sekä toin.joht. Unto Palminkoski Lomarengas ry:stä

Asta Miettinen

MATKAILUTOIMISTON ASTMA OSAKUNNASSA

Tämän lehden muissa kirjoituksissa on jo käsitelty kysymystä mitä matkailutoimisto tekee ja miksi sellainen organisaatio on osakunnassa yleensä olemassa. Tämän kirjoituksen tarkoituksena taas on tehdä selkoa matkailutoimiston organisaatiosta ja sen asemasta osakunnassa.

Aluksi on syytä lyhyesti mainita ne tasot, joilla toiminta tapahtuu. Toimiston työyksiköt ovat matkailuneuvosto ja osakuntakokous. Matkailutoimiston ohjesääntö mainitsee myös seniorineuvoston valvovana elimenä, siitä lisää myöhemmin. Korkein päättävä elin on osakuntakokous, joka valitsee neuvoston jäsenet (hallituksen edustajaa lukuunottamatta), hyväksyy talousarvion ja tilinpäätöksen sekä toimintasuunnitelman ja -kertomuksen. Ohjesäännön mukaan erittäin tärkeissä päätöksissä seniorineuvostolla on oikeus lausua mielipiteensä. Tällaisista voisi mainita esim. toiminta periaatteiden muuttamisen, toiminnan lopettamisen jne .

Toineenpanevana elimenä on matkailuneuvosto, joka omilla asioissaan vastaa osakunnan hallitusta. Hallitus ei voi puuttua matkailuneuvoston työskentelyyn muutoin kuin osakuntakokouksen päätöksellä. Hallitus valitsee kuitenkin keskuudestaan jäsenen matkailuneuvostoon. Tämä jäsen on siis yhdysside neuvoston ja hallituksen välillä. Tällaiseen ratkaisuun on päädytty siksi, että neuvoston työ on siksi erikoistunutta, että sitä ei voitaisi hoitaa tehokkaasti hallituksen lukuisten "osakuntahallinnollisten" tehtävien ohella. Hallitus ja matkailuneuvosto ovat kyllä pitäneet yhteisiä neuvottelutilaisuuksia. Matkailuneuvoston nykyinen ohjesääntö ei ole enää ajan tasalla. Neuvoston jäsenmäärä on liian pieni, koska nykyinen toiminta tapah-

tuu jo hyvin laajalla sektorilla. Osakunnan on tulevaisuudessa syytä kiinnittää huomiota neuvoston jatkuvuuteen.

Yleisesti ottaen toimiston asema osakunnassa on melko erikoinen. Toimisto on aivan erikoistunut organisaatio osakunnan sisällä. Ainoastaan korkein päättävä elin on moilemmilla sama. Näyttää siltä, että alkaa olla toimiston toiminnalle vaaraksi, jos korkein päättävä elin, osakuntakokous, tekee päätökset osakuntapoliittisina tarkoituksenmukaisuuskysymyksinä. Tässä suhteessa ajaudutaan pian siihen kunnallispoliittiseen ongelmaan, että valtuusto jarruttaa esim. arvovaltanäkökohtien perusteella matkailulautakunnan kehittämistyötä. Henkilökohtaisena näkemyksenäni toteaisin, että samalla kun osakunta toivottavasti kiinnittää yhä laajenevaa huomiota matkailuneuvoston työhön, se pidättäytyy osakuntapoliittisista ratkaisuista, elleivät tehdyt ehdotukset ole suorastaan osakunnan sääntöjen vastaisia. Viime keväänä valitettavasti tapahtui ainakin kerran, että neuvosto joutui käyttämään parlamentaarista "voimakeinoa" haitallista päätöstä estäessään.

Matkailuneuvostosta on hyötyä sekä osakunnalle että työhön osallistuville. Toimisto pitää osakunnan nimeä tunnettuna maakunnassa ja antaa toimiville jäsenille (ja kaikille osakuntalaisille) mahdollisuuksia käytännön työhön tutustumisen muodossa. Toimiston kautta voi saada, varsinkin yhteiskuntatieteilijät, hyviä gradu-aiheita (josta voi saada maksunkin) ja saattaa tutustuttaa henkilön tuleviin työnantajiansa. Toimisto tunnetaan hyvin maakunnassa. - Savo-Karjalaisen Osakunnan toimistona!

Lopuksi esitän toivomuksen osakuntalaisille. Jos olette kiinnostuneita matkailusta ja yleensä maakunnallisesta, kunnallisesta ja yleisvaltakunnallisesta suunnittelutyöstä, tarjotkaa ideoitanne ja panostanne oman toimistonne ja maakuntanne hyväksi. Ilmoittautukaa matkailusihteerille, toimisto tarvitsee teitä!

Matti Ruuskanen

QUO VADIS MATKAILUTOIMISTO ?

Nyt päättyneen toimikauden aikana osoitti matkailutoimisto, että se pystyy toimimaan täysin odotuksia vastaavalla tavalla. Suurin vaikeus on tähän mennessä ollut toimiston mainontaan käytettävien varojen niukkuus. Toimiston toimintaan ei ole syytä niinmuodoin suuremmin puuttua. Kaikki mikä toiminnan tehostamiseksi nyt vaaditaan vaatii näet rahaa sekkin.

Yleisesti lienee tunnettua, että toimisto on joutunut lainaamaan osakunnan varoja oman toimintansa rahoittamiseen. Nämä varat tulee osakunta saamaan takaisin hyvinkin pian korkoineen. Sitä vastoin yhtä optimistisia ei voida olla nyt kahden toimintakauden ajalta maksamatta olevasta vuokrasta. Rahoitus on yksinomaisesti pohjautunut maakunnista saatavaan tukeen, näinollen sen kertyminen on yhtä epävarmaa joka vuosi. Yleensä matkailutoimistot toimivat suoraan työnantajansa rahoittamina, Itä-Suomen Matkailutoimistolla on niin monta rahoittajaa, etteivät kaikki tunne sitä kylliksi omakseen. Vakavampaa rahoitusohjaa on harkittu. Seuraava toimintavuosi yritetään rahoittaa osaksi mainostoiminnan avulla. Matkailuinformaatiosta näet koituu suoranaista hyötyä elinkeinoelämälle, joka pääsee palvelemaan informoituja turisteja. Tämä ei koske ainoastaan tyypillistä matkailuelinkeinoa, vaan myös kaikkea muuta elinkeinotoimintaa. Temppu aiotaan tehdä siten, että erityisesti suunnitellussa mainoskansiossa työnnetään asiakkaan kainaloon yhtenäisesti laaditut mainokset niistä liikkeistä, joita juuri sillä alueella suosittellemme. Suuri paino on pantava suunnittelulle ja ulkoasulle. Liikkeet, jotka näin saavat mainoksensa annetuksi suoraan turisteille, maksavat tästä mainonnasta kohtuullisen korvauksen. Toiminta pitäisi saada jotenkin Turun Kauppakamarin valvontaan, niin että asiakasliikkeitä voitaisiin laskuttaa ainoastaan todellisen levikin perusteella. Asiakasliikkeet saisivat myös tarran oveensa, sehän on muotia.

Vanhat kunnan ideat bussiretkistä ja karttaoppaista ovat yhä vielä mielessä otollista aikaa odottamassa.

Samoin odottaa Itä-Suomi -juliste. Näiden projektien viivästyminen on kuitenkin pienempi murhe kuin se, että matkailusihteerille riittäisi helpostikin työtä kokopäivänä toimena. Työtä olisi jo nyt niin paljon. Järkyttävintä on havaita, että kokopäivätoiminen matkailusihteeriksi ilmeisesti myös hankkisi palkkansa ja ylimääräistäkin. Ideoita on, kunhan vain olisi toteuttaja. Suomalaisessa elinkeinoelämässä tämä pääomapula on tuttu ilmiö. Yritykset selittävät näitä kysymyksiä kunnille vaatisivat rahaa nekin. Edellinenkin kiertue on vielä osiltaan maksamatta. Yhtä välttämättömiä kuin kokopäivätoiminen matkailusihteeriksi olisivat toinen, lähinnä toiminnanohjaajana toimiva palkallinen toimihenkilö ja oma pysyvä huoneisto kaupungilla. Ollaan siis suuren luokan asioissa, sillä pienet yksiköt eivät nykyään elä. Elinkeinoelämä ei ole nappikauppaa.

Edellisestä onkin varsin luontevaa jatkaa vielä pitemmälle: Matkailuneuvostossa on keskusteltu laskujen selvittämisestä Osakunnan kanssa ja siirtymisestä kokonaan itsenäiseen toimintamuotoon. Tarjolla olisi lukuisiakin mahdollisuuksia, oma ehdotukseni oli lyhykäisyydessään se, että ryhdyttäisiin ensimmäisinä maailmassa perustamaan valtakunnallista Suomen Matkailutoimistojen Liittoa, jonka jäseniä olisivat valtio, kunnat, suuret ja pienet yritykset jne. Osakunta voisi säilyttää itsellään ikuisen jäsenyyden, mutta muutoin päänsäryt siirtyisivät suurempiin päihin. Luonnollisesti tämän liiton Turussa olevan toimiston hoitaminen voisi kuulua Osakunnalle, mutta korvausta vastaan. Toisaalta oltiin sitä mieltä, ettei Osakunnan toimintaan kiinteästi liittyvää osaa voida siitä erottaa. Osakunta jäisi ilman maakuntatoimintaa. Asiaa käsitellessä kokouksessaan matkailuneuvosto päätti luottaa omiin sekä Osakunnan voimiin toimiston toiminnan jatkuvuuden turvaajina ja jättää toimiston edelleen Osakunnan päänsäryksi.

Kokonaan toinen asia kuitenkin on, kuinka kauan toimistolla on varaa säilyä täysin muista turkulaisista kolleegoistaan, Varsinaissuomen Matkailijayhdistyksen ja Turunkaupungin matkailutoimistoista riippumattomana ja

kuka silloin maksaa tuon ennenpitkää välttämättömän fuusioinnin kulut. Alkupääomaa silloinkin tarvitaan. Tähän mennessä saavutetun etulyöntiaseman säilyttämiseksi matkailun valtakunnallisella tasolla pitäisi mielestäni voida tehdä uhrauksia.

Tämä kirjoitelmani on ollut lukijasta ehkä syvän pessimismin sävyttämä. Mutta ne, jotka tuntevat minut paremmin, tietävät, että olen sitä innostuneempi, mitä vaikeammalta joku asia näyttää. Siksi minulla on myös taipumuksena mitata tulevaisuutta sen tarjoamien esteiden ja salakoukkujen mielenkiintoisuuden mukaan. Näin toivoisin lukijanikin suhtautuvan matkailutoimistoomme ja sen tulevaisuuteen. Mikään ei mene itsestään, ja jos menisikin, minkä arvoista se olisi ?

Vili

YOUNG POWER

ilta oli TVO:ssa yhtenä perjantaina mukana syömis-
seks ja juomiseksi olutta enemmän tai vähemmän kullekin
makunsa mukaan heli keinonen markku into jarkko laine
john lennonin nukketeatteri jassen lauluja ja em aa nu-
mminen joka tuli yhdeltätoista ja maj palmberg joka
pyrkii valtuustoon numerolla 169=13² ja puheita ja mikr-
rofonin ja minä

siellä piti ohjelman mukaan jutelle anarkismista
me juteltiin ateismista ja kirkolliskokouksesta muu o
li just haastateltu sinä päivänä kadulla että mitä
pitäs saada niinku uudistuksia kirkko... ja sanoin että
kokonaan pois se oli parasta mitä saatoin keksiä
joku tuli tietään että olen ateisti ja pilkkas mua us-
koni tähden

mutta joka tapauksessa siellä kaikki puhuivat ja joku
puhui joskus mikrofonin ja joku saattoi kuunnella maj
palmberg on valt yo äbo akademista-tämä ei ole enäänai-
nostusta vaalit on ohi- joka tuntuu olevan idealisti pro
Tšekkoslovakia & FNL ja lisäksi pro autoton turku centrum
&pro lapset sillä oli puunainen pusero päällä
sitten siellä markku into intoutui yhteen ja toiseen ja
jarkko laine luki aamuruskosta sanoja ja paskoja ja sil-
lä oli levyjä ja orkka ja jossain vaiheessa ruvettiin
tanssimaan

heli keinonen keräsi nimiä yhteen paperiin se oli niin
pieni ja karjalainen ja kaikki halus jutella sen kans-
sa nimet oli eri asia olen kuullut kukas se sanokaan
joku hannu taanila esimerkiksi että ylioppilaat on nyt
niin konservatiivisia suomessa ettei ole aikoihin ollu
luulen että se pitää paikkansa
sitten en minä tiedä mitä siellä muuta sattuu ainakin em
aa lauloi hevosesta ja naisensa kanssa eduskuntatalon
puistossa kun oikeistolaiset kulki kadun oikeata lai-
taa ja ne ryyppäs vuoroin puna- ja valkoviiniä - ei kun
päinvastoin sitten rupes tuleen nälkä ja uni - mulle

nimittäin ja siinä yks sellainen juttu kanssa että yks poika meinas iskee yhden tytön viirestään mutta sillä oli toinen tyttö toisessa kädossään ja kun se oli antanut sille yhden käden niih tyttö vei sen kokonaan se siitä

Irma Nevalainen

kuljen rannalla
etsinässä kiviä
yritän syventyä johonkin
jos ei laineet löisi
olisin aivan irrallaan
maailmankaikkeus , joka
yhtyy äärettömään hiekkäjäväseen
jos ei tuuli kävisi
en muistaisi
että on

Irma Nevalainen

Viime yönä satoi lunta
katselin kuinka suuret lumihiutaleet leijailivat
ne laskeutuivat pyörteissä maahan
peittivät harmaan, ruskean, vihreän maan verhoonsa
hyvin lempeästi ne asettuivat hiukssini
katselin niiden leikkiä
tunsin itseni hyvin tyyneksi ja rauhalliseksi
oli hyvä olla

OSAKUNTA - VANHENTUNUT VAI TARPEELLINEN ?

Tulin Turkuun yksin, kalvokkaana syyskuun päivänä. Ensimmäisten täällä tapaamieni ihmisten joukossa olivat Savo-Karjalaisen Osakunnan eräntä ja isäntä. He tekivät kaikkensa saadakseen minut tuntemaan oloni kotoiseksi - kotoiseksi uudessa osakunnassani SKO:ssa. Ja sitten useita viikkoja myöhemmin eräs SKO:n jäsen kysyi minulta, mikä tarkoitus osakunnalla on vai onko mitään. Tarjoaako se ainoastaan lauluiltoja, oluthippoja ja tanssia, vai onko sillä jokin suurempikin merkitys ?

Ehkä siksi, että olen eestiläinen ja kuulun myös eestiläiseen osakuntaan, uskon, että osakunta on enemmän kuin pelkkiä hippoja - enemmän kuin vain laulua ja olutta. Suomalainen osakunta tuo yhteen ihmisiä määrätyn alueen eri osista. Se voi ja sen pitää olla järjestö, jonka piirissä voidaan tutustua ja solmia elinikäisiä ystävyysuhteita. Se voi tutustuttaa ja se tutustuttaakin toisiinsa opiskelijoita, jotka ovat kotoisin Suomen eri osista ja siten edustavat erilaisia suomalaisen elämän muotoja. Se voi ja sen tulisi olla yhteisö, jossa voi tuntea olevansa kuin kotonaan, vaikka koti onkin kaukana. Se voi ja sen pitäisi tarjota ei ainoastaan yhdessäoloa (mikä on sekin hyvin tärkeää opiskelijan kehitysvaiheessa), vaan myöskin kulttuuritapahtumia kuten teatteria, konsertteja ja urheilutoimintaa. Se voi ja sen kuuluisi säilyttää ja opettaa vanhoja rakkaita traditioita sekä luoda uusia samalla tyydyttäen uuden opiskelijapolven tarpeita tarjoamalla opinto-ohjausta, vakavia keskusteluryhmiä jne.

Onko osakunta vanhentunut? Ei ole. Mikään sosiaalinen organisaatio (ja sellainenhan osakunta on sosiologian kannalta) ei ole vanhentunut niin kauan kuin se sopeutuu jäsentensä tarpeisiin, ts. muuttuu ajan mukana. Nuoriso, enemmän kuin mikään muu yhteiskunnan osa, tuntee tarvetta osallistua, keskustella, tehdä, nähdä, kokea elämää. Ja osakunta on vanhin järjestö, joka tyydyttää nämä vaatimukset.

Onko osakunta kuolemassa ? Tämän päivän elämäntapa

on vaativa. Sen tempo on nopeampi kuin ennen. Aika on erittäin kallista. Jokaisessa organisaatiossa on enemmän jäseniä kuin ennen, jokaisessa osakunnassa enemmän opiskelijoita, opiskelijat ottavat opintonsa vakavammalta kannalta kuin ennen. Ehkä osakunnassa on liikaa jäseniä, jotta läheinen henkilökohtainen kontakti sen kaikkien jäsenten välille voisi syntyä. Mutta eikö jokainen järjestö koostu useista ryhmistä? Harvoin edes pienissä yhteisöissä kokee kaikki muut jäsenet läheisiksi.

Täytyykö osakunnan kuolla? Ei suinkaan. Onko se vain jäte menneisyydestä? Ei ole, sillä opiskelijat eivät ole sittenkään muuttuneet kovin paljoa viimeisten sadan vuoden aikana. He tarvitsevat yhä (ehkä enemmän kuin koskaan aikaisemmin) sosiaalista yhteyden yhteydenpitoa, kaukupohjan ajatuksilleen ja näkökannoilleen, paikan, missä he voivat toimia ja ilmaista itseään, jotakin niihin he voivat tuntea kuuluvansa, ja jossa heidän jäsenyytensä ja toimintansa on tärkeää. Osakunta voi, ja sen tulisi täyttää nämä vaatimukset.

Ilman osakuntaani tuntisin edelleenkin olevani vieras täällä Turun Yliopistossa. Ilman sitä en olisi tutustunut suomalaiseen elämään niin kuin nyt. Ilman sitä en olisi tavannut monia henkilöitä, jotka nyt ovat ystäviäni. Ilman sitä en ehkä olisi käynyt Tampereella ja nähnyt sitäkään vähää suomalaisesta syysmaisemasta minkä nyt olen nähnyt.

Osakunnalla ei ole yhtä tarkoitusta. Niitä on monta. Jokaiselle jäsenelleen se pystyy tarjoamaan jotakin erilaista. Nämä päämäärät eivät ole niinkään vanhanaikaisia. Ja jos osakunta todella kuolee, se on suuri menetys opiskelijoille, koska heidän tarpeitaan vastaava organisaatio on kadonnut ja heidän on hakeuduttava muualle, mikä tulee olemaan vaikeaa.

Ymmärrän, että tämä kuva on ihanteellinen. Siihen on vaikea päästä. Pulmia on, mutta ne voidaan ratkaista. Niiden ratkaisu riippuu osakunnan jokaisesta jäsenestä - sinusta, joka luet tätä.

Maria Pedak

Mitä nyt osakunta ?

Osakuntien tulevaisuudesta on aina murehdittu, nyt näyttää tulleen lisää huolen aihetta. Syytä ajatteluun antaa erityisesti ylioppilaskunnan taholla vireillä oleva suunnitelma, jonka mukaan ylioppilaskunnan sosiaaliset tilat sanocerataan. Meidän osakuntahuoneestamme tehtäisiin yleinen kokous-, lehti- ja televisiohuone. Lehtihuoneesta tulisi mahdollisesti diskoteekki. On vielä vaikea enustaa tarkoin, mitä tämä merkitsee osakuntamme kannalta, kun ei ole olemassa vielä täsmällisiä tietoja suunnitelmasta, mutta joka tapauksessa se merkitsee entistä huutavampaa tilanpuutetta. Merkitseehän se kuitenkin sitä, että illat, jotka ovat tärkeitä osakunnan toiminnalle, tulevat suurinpiirtein olemaan varattuja televisionkatselulle. Tai tulee ainakin olemaan suuret "tappelut", jos iso huone saadaan muuhun tarkoitukseen. Missä kokoontuvat erilaiset ryhmät, kerhot, joi- ta saattaa useampikin samana iltana kokoontua pohtimaan asioita osakuntaan? Lehtihuone ei millään pysty täyttämään kysyntää. Missä pidetään illanistujaisia tai vierailuja, jos ei mahduta lehtihuoneeseen? Tässä tapauksessa voitaisiin ajatella, että mennään silloin johonkin toiseen osakuntaan. Tämä merkitsee kuitenkin iskua osakuntamme hengelle. Osakuntahuoneistomme on ollut se rakas paikka, jonne ystävät ja vieraat on tuotu, se on ollut meidän! On eri tunnelma lähteä johonkin muuhun osakuntahuoneistoon, ei ole sitä "kodin" tuntua.

Tietenkin voitaisiin heittää esille ajatus, että hankitaan itsellemme oma huoneisto ja karistetaan A-talon pölyt jaloistamme. Käytännössä se on kuitenkin jo paljon vaikeampaa, sillä suunnitelman estää keräyssopimuksemme ylioppilaskyläsäätiön kanssa, jonka mukaan rahallinen avunpyyntö maakunnasta ei ole sallittua keräyssopimuksen ollessa voimassa. Paitsi että ehkä "menetämme" huoneistomme, on ylioppilaskunnan suunnitelmana lakkauttaa toiminnalle elintärkeä osakunta-avustus.

Osakuntien on nyt pakko herätä. Ei enää riitä puhuminen vastuusta. Vastuuta on alettava kantaa heti tai pian ei ole enää mistä kantaa siitä. Osakuntien yhdessä on vihdoinkin ryhdyttävä vakavasti tutkimaan osakunnan olemassaoloa, tarkoitusta, päämääriä, rekisteröitymistä, kaikkia funktioita. On saatava aikaan "Punainen kirja", jossa selvästi sanotaan, minkä takia olemme olemassa, miksi osakunta vielä

vuonna 1968 puolustaa paikkaansa. Jokainen kuitenkin jo nykyään tunnustaa, että niin opintosuuntayhdistykset kuin osakunnatkin ovat tärkeitä kumpikin omalla sektorillaan, jota toinen tai toinen ei voi korvata eikä kaapata itselleen.

Osakuntien toimintaperiaatteiden kartoittaminen ei ole suinkaan helppo tehtävä. Tuntuu kuitenkin siltä, että tähän saakka vallalla olisi ollut suuri välinpitämättömyys ja sisun puute. Tehtävä ei ole kuitenkaan mahdoton. Mutta pelkkä pohtimisen yritys ei riitä. Miksipä ei annettaisi tutkimusta suoritettavaksi yliopistolle asianomaiselle laitokselle vaikkapa jonkun henkilön pro gradun aiheeksi. Tutkimisen aihetta ja materiaalia varmasti riittää. Joka tapauksessa nyt tarvitaa asiantuntijoita tehtävän suorittamiseen.

Riitta Suur-Askola

MUISTIKIRJANLEHTIÄ 1960-LUVULTA

Silloin kun Pisse Wehms, tuo uupumaton kansanperinteen tallentaja ja vaali-aikojen vaalivaikuttaja aloitti työnsä kansanperinteen parissa maassa oli hyvin vaikeat vuodet. Tästä kertoo päiväkirjamerkintä 15.7. "Voihan nenä Rymättylän tietä päällystetään eikä Datsunilla pääse kuin 100km/h." Tästä alistuneesta merkinnästä voidaan havaita että Pisse ei ollut sellainen, joka valitti vaikeuksiaan. Hän vain totesi ne ja päätti voittaa kaikessa hiljaisuudessa, siinä kuitenkaan onnistumatta. Merkintä 17.7. kertoo karua kieltään. "Ajoin 70km/h rajoitusalueella 120km/h. Sakottivat." Nähtävästi hän ihaili kansallisromanttisia virtauksia salaa sydämessään ja melkein päpetiitillä jäljitteli Elias Lönnrotia 19.7. "Elias pikesi jalkapohjat, minä auton." Mutta jättäkäämme Pisse matkustusvaikeuksien kuvailu sikseen, sillä vielä hurjempaa oli odotettavissa itse Rymättylänmaassa. Mikä haaveitten täyttymys mahtoikaan Rymättylänmaa olla Pisselle. Vain kalpean aavistuksen antaa merkintä 13.7 "Vihdoinkin täällä. Ja mikä hurmaavinta täältä saa suklaatuutteja!"

Siispä kun Pisse oli sijoittanut kaasujalkansa polkimelle, hänellä oli tuhansia paikkoja, jonne Datsunin voi ohjata. Yleensä hän suuntasi suosikkihaastateltavansa Hemmin, aitasaa asuvan punaviittaisen haltijan luo. Vierähti monet tovit jutellessa ja ääninauhaa metrikaupalla. Tyytyväinen Pisse oli siitä, että myös haltija suostui puhumaan nauhalle ja lausumaan tuon aina vuorokauden lausahduksensa AMMMU, niin perin sympaattisesti. Kerran taas kaustellessaan Rymättylän salcihin Pisse pysähtyi erään pienen mökin eteen ja sieltä hän sai tiedon, joka teki tästä dilettanttikeräilijästä erään aikamme huomattavimmista. Täällä mökissä hänelle nimittäin selvisi Rymättylän lohikäärmeen arvoitus. Mökin asukas kertoi hänelle käärmeennahan riippuvan kirkon oven yläpuolella naulattuna. 19.7. - "Me mentiin tänään kattoon sitä kirkkoa tarkemmin ja varsinkin sitä käärmeennahkaa. Sitä nahkaa ei ollut, mutta

puinen Pyhä-Yrjänän patsas kyllä." Rymättylänmaan asukkaiden kii-
tollisuutta en pysty kuvailemaan: jo satoja vuosia näitä ihmisiä
on painanut pelko lohikäärmeen nahasta. Pisse ei väistänyt vaaro-
ja, hän selvitti asian loppuun asti. Lohikäärmettä ei koskaan o-
lutkaan olemassa. Sittenkin kaikkein mullistavin ja ajatuksia
herättävin oli seuraava tieto. Kävimme erään pariskunnan luona,
joka nuoruudessaan oli ollut Amerikassa kultaa vuolemassa. Tie-
dustelin heiltä, olivatko he kuulleet tarinoita riispa Henrikistä.
Rouva vastasi molempien puolesta: "En mä tiärä, mut jos hän on
käyny sit sillo täällä ku me oltii Amerikassa." Paljon olisi vielä
kerrottavaa Pissen seikkailuista lehmälauhan parissa magnetofoni-
kainalossa, ainoana ajatuksenaan Suomen Akatemialle kuuluvan ko-
neen pelastaminen.

Ulko A. Siat

P.S. Ote Pisse Wehmaksen kirjasta Rymättylään ja takaisin.

Pellolla mies kyntämässä, pellon laidassa hirviä metsästävä
joukkio. Ankaraa ampumista traktorin selässä istuvaa miestä
kohti. Mies ryntää suin päin paikaltaan päästäkseen luotisa-
detta piiloon. Hirvimiehistä Siimes: "Ampukaa, ampukaa pojat,
ettei vasa pääse karkuun."

Kaasisen Kössin mainoinen selostus tenistästään: "Olin minä lukenut
koko yön ja päässä oli kaikki asiat, ainoa huoli oli vain siinä,
että ne olivat höllästi toisiinsa kiinni. Kaikki meni oikein
hyvin ulko-ovelle asti, mutta siihen oli pantu kuin opiskeijoi-
den syötiksi kynnyksensuutto. Minä olin niin hermostuksissari,
että kompastuin siihen ja silloin se asioiden höllä liitoskin meni
sekaisin, ei sille mitään voinut."

Irma Nevalainen:

Miltäkö maistui

Ei ole vielä kaljan sen enempää kuin kakankaan maku suussa, kun puhun osakunnasta saaduista ensimmäisistä vaikutelmista. Beaanien tutustumisiltana juotiin teetä. Osakuntakokouksen jälkeen tarjottiin teetä. Tai kahvia hapottelijoille. Ei beaanien neniä panna heti alkuunkeltaiseksi kuten joskus ennen muinoin on tehty.

Maistuu siis teelle.

Osakuntakokouksen kaljakeskustelu paljasti ehkä eniten osakunnan luonteesta. Huomaa, miten nopeasti ihmisen vanhenee / on täydelleen kehittynyt / kehitys on lakannut. Ja huomaa miten nuori on nuori ja kokematon / haluaa uudistuksia / on kehitysvaiheessa. Vanhat civikset pelkäävät osakunnan kapakoitumista, kun taas ne, joitten kasvu ei ole vielä lakannut aikana, jolloin kalja vapautetaan Suomen kristillisessä tasavallassa, ottavat asian luontevammin: He voisivat ryypätä jopa jonkin keskustelun jälkeen eikä vain ennen laulua. Möge Gott und Che Guevara mir helfen, dass ich nicht so bald alt werde. Eipä silti. Vaarallisen taitavia puheenvuoroja nuo vanhat civikset käyttivät. Juuri niitten kouliintuneisuus muistuttikin, että ei oltu teinikokouksessa.

Jeh. Kun suutelee ensimmäisen kerran, niin havainnot on (muistaakseni) vain jotakin epämääräistä märkää ja pimeää kuin pikkulapsen päiväuni. Minun osakuntahavainnot on yhtä epämääräisiä. Tuttuja vaakunoita huoneiston seinillä. Telkkarissa liikkuva kuva. Keittiössä tungosta. Mielenkiintoisen näköisiä ihmisiä. Rauhallista, mukavaa, iloista, kodikasta, positiivisesti varautuneita - hm (ioneja) !

Maistuu siis teelle. Jeh.

KUKA TAPPOI KULJETTAJAN

Erinonies Viljo Konkkusen muistelmaluontoinen jatkokertomus ottaa ja jatkuu

Dehtarin kunniaakasta päättämistä varten julkaisemme lyhennelmiä siitä, mitä tähän mennessä on tapahtunut :

Koko homma alkoi siitä, kun tiennookesta löytyi palava auto ja sen sisältä kuollut mies, tarkemmin sanottuna jo viikko sitten kuollut mies. Kaveri oli ensin törmäillyt kirkonkylässä ja saanut konstaapeli Pikkusen mosseineen peräänsä. Minä satuin Pikkusen kanssa paikalle juuri, kun joku aikoi lavastaa kuolemansa. Joopa joo, seuraavana aamuna vainajalle alkoi ilmaantua surijoita enemmänkin.

Ensimmäisenä tuli leski, hän saapui kansliaani seuraavana aamuna. Hän oli pitkä ja vaalea ja muutoinkin sen näköinen että olisi kelvannut miehensä murhan motiiviksi. Hän istui tovin kansliani syvässä nojatuolissa silmäini ilona ja vuoronperään sulki ja aukoi kävelypukunsa jakun ylintä nappia. Hänellä oli vain yksi pieni pyyntö, saada miehensä ruumis Helsinkiin haudattavaksi.

Kummallista, mutta sitä samaa halusivat kaikki muutkin surijat: vainajan työtoveriksi esittäytynyt lipevän näköinen lyhyt ja pullea veikko, jolla oli kiiltävä, rasvainen tukka ja sormus melkein joka sormessa. Seurassaan hänellä oli suurin ja tyhmin näkemäni gorilla lyttynenineen ja kukkakaalikorvineen. Kolmannet hakijat olivat vainajan, johtaja Aadolf Skurkin tytär ja tämän sulhanen.

Skunk oli ollut lomamatkalla koko porukkinsa kanssa ja sitten yht'äkkiä hävinnyt. Porukka oli hajaantunut ja leski lähtenyt takaisin Helsinkiin. Rasvatukkainen, joka oli alkumatkalla matkustanut gorillansa kanssa eri autossa Skurkin perhettä seuraten, oli selvästi kiinnostunein johtajan maallisen tomumajan siirtämisestä Helsinkiin. Tyttären, joka muuten raikkaine olemuksineen oli todellinen ilo silmälle, osuutta en vielä siinä vaiheessa, kun pyysin häntä saapumaan ruumishuoneelle tunnistamaan isänsä ruumiin, ollut pystynyt itselleni selvittämään.

ja niinpä :

Pysäytin Mersuni ruumishuoneen rappujen eteen ja laskeuduin jykevälle tammiovelle. Minulla oli siihen oma avain, joten menin mutkitta sisälle jättäen oven raolleen kuullakseni

Skunkin tyttären saapuvan. Skunk oli viimeisessä komerossa alahyllyllä aivan yksinään. Nostin liinaa tutkiakseni hänen vammojaan, kun jäykistyin:

Samalla hetkellä, kun tajusin, ettei vainaja ollutkaan enää sama, jota olimme aamulla kanniskelleet, tajusin myös, että takana-
ni parin metrin päässä seisoj joku. Hänellä oli käsi koholla, koska hänen kyynärpänsä jätti varjon ovenraosta tulevaan heikkoon valokuovaan.

Kaveri seisoj ainakin parin metrin päässä, eikä vielä yletty-
nyt lyömään. Olin tutkivini vainajaa ja tartuin samalla lujasti kiskoilla liikkuvien parien reunaan. Ennätin havaita, että tämä uusi vainaja oli ensimmäisen näköinen, mutta jos mahdollista, vieläkin turpeampi. Takani oleva kaveri otti sillä aikaa viimeisen ratkaisevan askeleensa ennen iskua samalla, kun minä tempaisin parit ulos komerosta. Kuului ähkäisy, sitten kolinaa ja tuttu miesääni tervehti: "Hyvää iltaa, herra nimismies, työntelettepä Te paareja varomattomasti. Toverini saattaa kenties olla louk-
laantunut."

Kääntyessäni löysin takaani Skunkin yhtiötoveriksi itseään nimitelleen ja tämän vierestä hänen gorillamaisen ystävänsä latti-
alta pitkällään nukkumassa parien tönäisyn jäljiltä. Sen jälkeen katsoimme molemmat vainajaa, joka ihme kyllä oli vielä paikallaan kärryillä. Lipevä ehätti sanomaan: "Siinähan rakkaan johtajamme maallinen tomumaja onkin, suurmiehen, jonka..." loppu hukkuu äänekäisiin nyyhkytyksiin. Katsoin vielä varmuuden vuoksi uudelleen tätä vainajaa, jota en kylläkään ollut koskaan nähnyt aikaisemmin. Sitten vilkaisin komeroon, josta olin Skunkin ottanut, ja, Kas kummaa, siellähän Skunk makasi lattialla ja haishi niinkuin ensi kertaa tavatessammekin.

Merkillinen yhtiötoveri tämä, joka ei tuntenut johtajansa ruumista, ajattelin minä ja painoin hiljaa komeron oven kiinni. Parien alta alkoi kuulua sillä aikaa vaimeaa örinää, kun taju alkoi palat gorillan aivoihin. Hän pnnisteli hitaasti seisomaan ja hie-
roi takaraivoaan seinästä saamansa iskun jäljiltä. Gorilla mulkoili vuoroin minua ja lipevännäköistä sen näköisenä, kuin hänellä olisi jcitakin hyviä ehdotuksia seuraavien hetkien ohjelmaksi.

"Kuten sanottu, herra nimismies", virkkoi lipevännäköinen, "olisimme niin kiitollisia voidessamme viedä johtajamme ruumiin Helsinkiin nyt heti."

En kerinnyt vastata, kun ovelle ilmestyi lisää surijoita: neiti Skunk sulhasineen seisoj oviaukossa, mikä näytti saavan lipevännä-

köisen yhtiötoverin ja hänen seuralaisensa konseptit sekaisin Neiti Skunk tuijotti paareilla makaavaa vainajaa, mutta hänen sulhasensa oli kiinnostunut vain seurassani olevista herroista. Herrat näyttivät tuntevan toisensa, vaikka eivät puhuneetkaan toisilleen mitään.

Nyt minulle alkoi selvitä: Tämä vainaja oli todellakin Skunk ja se toinen, joka sillä hetkellä oli selkäni takana komeron lattialla, oli vain varastettu jostain ruumishuoneelta Skunkin sijaiseksi polttohautausnäytelmään. Sijaisen piti palaa auton mukana ja siten sinetöidä AAdolf Skunkin poistuminen virallisista asiakirjoista, mutta mepä olimmekin löytäneet hänet liian aikaisin. Nyt tytär olisi tuntenut väärän vainajan ja juoni olisi paljastunut, joten oikea Skunk olikin toimitettu tilalle. Ruumishuoneen hämärässä olisi vaihto voinut hyvinkin mennä täydestä, niin saman näköisiä vainajat olivat, mutta miksei sijaista oltu viety pois, vaan jätetty hänet komeroon. Jollekin oli ilmeisesti tullut kiire! Mutta miksi kaikki halusivat viedä ruumiin pois, tiesivätkö kaikki vaihdosta vai onkohan ruumis jotenkin arvokas. "Painava se ainakin on...", tuumiskelin, kun "yhtiötoveri" ryhtyi osoittelemaan minua ja tyttöä sekä tämän sulhasta revolverilla!

EIKÄ SE TÄHÄN LOPU !

Talvi saapui pieneen kylään
se saapui hiljaa ja hyvin lempeästi
suuret lumihutaleet leijailivat keveästi,
kuin varoen vahingoittamasta mitään
ne asettuivat pienten tupien katoille
veräjille ne laskeutuivat
harmaat hirsiseinät saivat uuden sävyn
ihmiset riensivät ulos katsomaan talvea
lasten posket saivat punaisen värin
ja heidän silmänsä saivat kirkkaan loisteen
pellolle ilmestyi jäniksenjäljet
se oli kokeillut, miltä lumi tuntui tassujen alla
harmaa savu kohosi verkalleen ylöspäin
lumipeite oli vielä ohut, jalanjälki meni siitä läpi
mutta koko ajan putoili yhä uusia hutaleita alas
oli tullut talvi (pastori)

Ennen poislähtöä oli pääkäki päättänyt vetää pienet polkat haitarin säestyksellä ja niinkuin tiedätte periaatteestaan hän ei tingi, niinpä ei nytkään. (Tämä muuten oli se teko, joka vei hänet lehdistön palstoille, joilla hän sitten onkin esiintynyt harva se viikko.)

Kun kukko oli syöty, laulut laulettu, pääkäki tanssinut polkan ja huulta heitetty oikeetten ihmisten tapaan (tässä muuten voin aivan detaljina kertoa, että niin ihmeelliseltä kuin se ehkä tuntuukin, on savolaisten kieli vain toisesta päästä kiinni), niin kaiken tämän jälkeen koitti kotiinmenon aika. Hetki oli minusta haikea, tunnelma, joka tilaisuudessa vallitsi oli niin aidosti kotoinen.

Pisse

Turussa 4.4.-68

Arvoisa Käen päätoimittaja, toivon, että julkaisette kirjoitukseni seuraavassa Käessä. (Jos vielä sabotoitte tämänkertaista kirjoitustani en usko lukevani Teitä vastaisuudessa ystäväieni joukkoon)

PITKÄKYNTINEN TOVERI

(n+1-osainen jatkokertomus)

Pitkäkyntsi kirjoitti ylioppilaaksi jonakin armon vuonna, pääsi pois ahtaasta koti-ilmapiiiristä, ujosteli jonkin aikaa - päätti sitten ryhdistäytyä ja tulla oikeaksi OPISKELIJAKSI.

Mutta miten tullaan oikeaksi opiskelijaksi? Sitä ei voinut oppia kirjoista, niinpä Pitkäkyntsi osallistui kaikenmoisiin opiskelijoiden rientoihin - ja kas hän alkoi oppia.

Eipä aikaakaan kun Pitkäkynsi varsin sujuvasti varasteli juomalaseja ja laulukirjoja osakuntavierailuilla; pihisteli baareista tuhkakuppeja ja ketchuppipulloja. - Mutta ei hän ollut vielä oikea opiskelija, hänen omatuntonsa (=kyky erottaa omaan toiminnassa moraalisesti hyvä ja paha sekä halu toimia oikein, Tasku-Fokus -67 s. 552) ei ollut täysin rauhallinen. Muutama keikka vielä ja niinpä ei Pitkäkynnen aktiiviseen sanavarastoon enää kuulunut sanaa omatunto.

Nyt oli Pitkäkynsi täysin oppinut. Kun oli sadesää hän otti saatevarjon sieltä minne kynnet yltivät, pakkanenkaan ei häntä pelottanut, karvalakkeja oli joka puolella, "mäcelläkin" tuhansittain. Jotta Pitkäkynsi olisi saanut elämäänsä jännitystä, hän huvin vuoksi silloin tällöin rikkoi perustuslakia (HM 12§:ää) vastaan avaamalla osakuntaan saapuneita Yksityiskirjeitä - tosin hyvin siististi, oikein saksilla. Varastipa Pitkäkynsi joskus palkintopyttyjä, viirejä ja ihan vain pilan päiten puhelinkassankin.

Jos on tarpeen seuraamme seuraavassa numerossa miten akateemisen Pitkäkynnen käsitys omistusoikeudesta hämärtyy yhä.

Hirviö

